

Acabarem enyorant el PP

«L'independentisme ha de poder parlar amb qui cregui convenient tot i que no sigui popular ni quedi bé al Twitter»

Diuen que la destrucció de Ciutadans té com a motiu principal haver forçat la màquina de l'anticatalanisme de manera exagerada (i la desfiguració d'Albert Rivera segur que també). I això havia provocat que Vox fos com un ós en un riu que només hagués de pescar els salmons/votants que anaven saltant. Però que en canvi el PP havia frenat una mica i havia quedat centrat, tot i que venim d'on venim i Pablo Casado està obsessionat amb Quim Torra i els CDR. Encara acabarem enyorant el PP.

El Partit Popular a Catalunya va fer el seu darrer moviment intel·ligent amb l'operació de Josep Piqué, que era només la pendulació de l'operació Aleix Vidal-Quadras (fundador de Vox). Després tot van ser exercicis de lleialtat feudal a Mariano Rajoy. Però el PP no pot encaixar diferències de més d'una dotzena de diputats amb els socialistes a Catalunya. No podem saber mai que passaria si el PP fos un partit de dretes normal i propositiu perquè potser podria ser una millor resposta a Catalunya que les esquerres guais (un nou tripartit s'acosta). Sembla revolucionari, sí.

El PP serveix com a metàfora de la metamorfosi catalana. De com s'ha esvait qualsevol tercera via i de que no hi ha més cera que la que crema. Venim del 9-N, de l'1 d'octubre, del 21 de desembre i de totes i quantes dates històriques. Mentrestant cal recordar Mariano Rajoy vençut per una moció de censura contra tot pronòstic, esperant l'execució en un restaurant madrileny, la mort de l'inacció. I el recanvi fou en Pablo Casado, barbamec llavors.

Costarà que aquest nou govern PSOE-Podem puguem caminar, o que acabi el camí. La darrera presidència, en funcions, de Pedro Sánchez no ha servit de gaire, i menys per diferenciar-se del govern de Rajoy. Montoro o Calviño, Soraya o Carmen Calvo. Poc o molt, més o menys, sabates grosses. El PP no enganya, va de cara i ara amb V sembla una mica més *centradet*, potser és la seva oportunitat, però no hi ha gaire esperança. I per eliminació sembla que el PSOE hagi de ser centrista, quan és el PSOE de sempre i punt.

Perquè aquesta és una de les grans qüestions de la política espanyola: no existeix el centre institucional, no hi ha partits que facin polítiques de centre, i sí que hi ha votants de centre. No el centre friki d'Albert Rivera ni el centre reformista d'Aznar. El #sitandtalk és una bona premisa però -com apareixia en el spot electoral de Junts per Catalunya- cal que s'assegui algú a l'altra banda. I no només això, hauria de ser algú que escoltés, i encara més, que pogués fer-hi alguna cosa. La presència de Pablo Iglesias al govern espanyol pot semblar un punt a favor del diàleg Catalunya-Espanya. Però cal veure la seva capacitat d'incidència en la política real, en l'alta política.

L'independentisme ha de poder parlar amb qui cregui convenient tot i que no sigui popular i no quedi bé al Twitter. Sumar amb qui pugui. Sense presos i exiliats és la manera. Però segur que amb presos i exiliats també hi ha alguna forma. Sense campanyes electorals hi ha una altra oportunitat per a la gran política. Per reprendre la gestió del dia a dia, que és avorrida i no dóna titulars però arregla la vida de les persones, i sobretot per arribar a acords. Espero que hi hagi prou intel·ligència per ser discrets i contundents. Ni que sigui parlant amb el PP.